

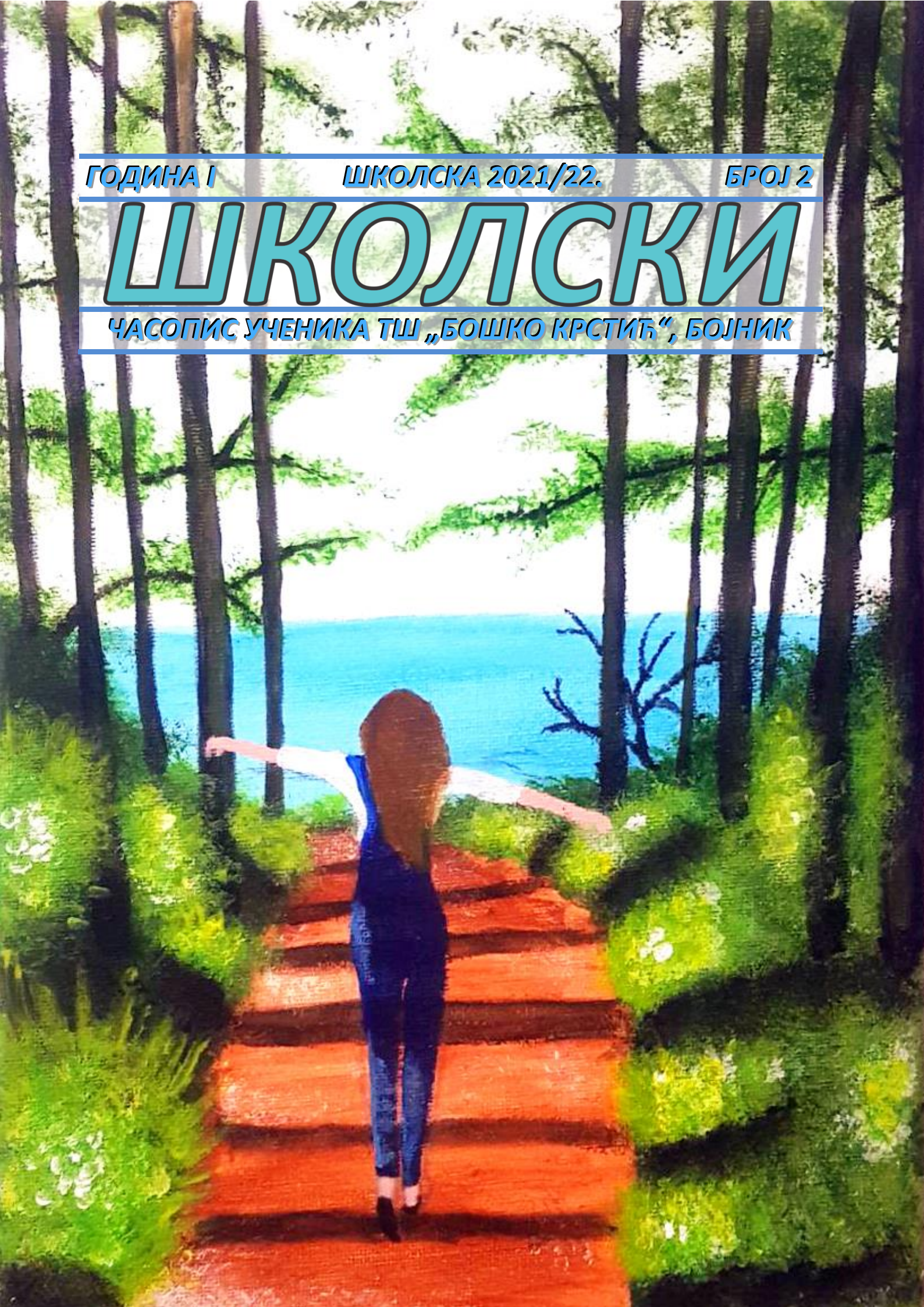
ГОДИНА I

ШКОЛСКА 2021/22.

БРОЈ 2

ШКОЛСКИ

ЧАСОПИС УЧЕНИКА ТШ „БОШКО КРСТИЋ“, БОЈНИК

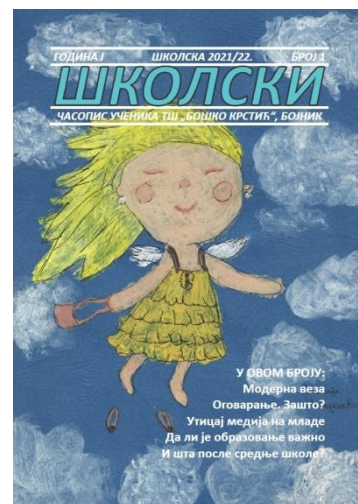

Реч уредника

Пред вама је нови број нашег часописа, на чијим страницама можете читати текстове, уживати у песмама, цртежима, сликама и осталим талентима наших ученика. Након издања првог броја часописа, овога пута смо покушали да обогатимо садржај и да ученици у складу са својим интересовањима овај број учине што занимљивијим.

Осврнула бих се на први број часописа и поделила са вама огромно задовољство и предивне утиске, како своје, тако и свих ученика, професора, али и наших суграђана. Продајом часописа и акцијом Пружи руку подршке, уз помоћ наших суграђана, успели смо да прикупимо 20.000 динара намењених ученицима са ниским социоекономским статусом.

Нагласила бих да је након објављивања првог броја, интересовање за стварање наредног броја часописа било знатно веће. Покренула се лавина идеја о темама и садржају самог часописа. Неке теме ћете имати прилике да читате сада, а неке теме су и даље у процесу стварања и спремају се за неки од наредних бројева часописа.

У овом броју добићете информације о дешавањима у нашој школи, успесима, акцијама, такмичењима наших ученика, али и њиховим другим талентима.

Захвалила бих се свим дивним ученицима и професорима који су учествовали у стварању овог броја часописа.

Татјана Миленковић, психолог

Интервју са директором школе

Мина: Добар дан директоре, представите нам се укратко.

Директор: Добар дан, ја сам Љубиша Станковић, директор Техничке школе „Бошко Крстић“ у Бојнику од 2015. Амбициозан сам што се тиче напретка школе, што се тиче тога у ком правцу школа треба да се креће, каква би требало да буде уписна политика, које смерове треба форсирати и с те стране се надам да смо остварили све циљеве и да успрешно корачамо напред.

Анастасија: Како бисте себе описали укратко?

Директор: Ја волим друге, тј. имам изражену емпатију, волим да чујем туђе мишљење и духовит сам на свој начин.

Мина: Шта највише волите у свом послу?

Директор: Волим изазове, волим највише ситуације које на крају ипак буду решене.

Анастасија: Шта је теже бити директор или професор?

Директор: С обзиром да сам шест година директор, а био сам петнаест година професор, могу да кажем да је много теже бити директор.

Мина: Шта бисте посаветовали млађе колеге?

Директор: Млађе колеге бих посаветовао да никад не одустају, увек треба помоћи другима, неговати емпатију, не схватати ништа лично, не схватати ништа преозбиљно, увек постоји решење и кад га нема и чини вам се да га нема, увек постоји решење.

Анастасија: Које су предности наше школе у односу на друге, а које мане?

Директор: Предности наше школе су те што смо мала средина, што се сви међусобно знамо, што су деца васпитана и лако је с њима радити. Мане су то што немамо то што имају школе у великим срединама, немамо довољно велике кабинете, немамо довољно рачунара, те рачунарске опреме која би пуно помогла у раду са ученицима, у представљању школе у лепшем светлу.

Мина: Шта бисте променили у Вашој школи?

Директор: Волео бих да је школа доста опремљенија, волео бих да имамо неку нову зграду, да нисмо у овој згради у центру Бојника где нам возила донекле ометају рад у учионицама, боље да смо негде у природи, где су деца окружена неким лепшим погледом око школе.

Анастасија: Који су Вам даљи пословни циљеви ?

Директор: Пословни циљеви су да се крећемо као што смо и до сад то радили у ових 6 година. Неколико пута смо мењали образовне профиле, то планирамо да наставимо даље у складу са тржиштем рада. Надам се да ћемо ускоро добити неке нове фабрике, нека нова радна места и да сви ви после завршетка ове школе добијете радно место у нашој општини.

Мина: Како проводите слободно време?

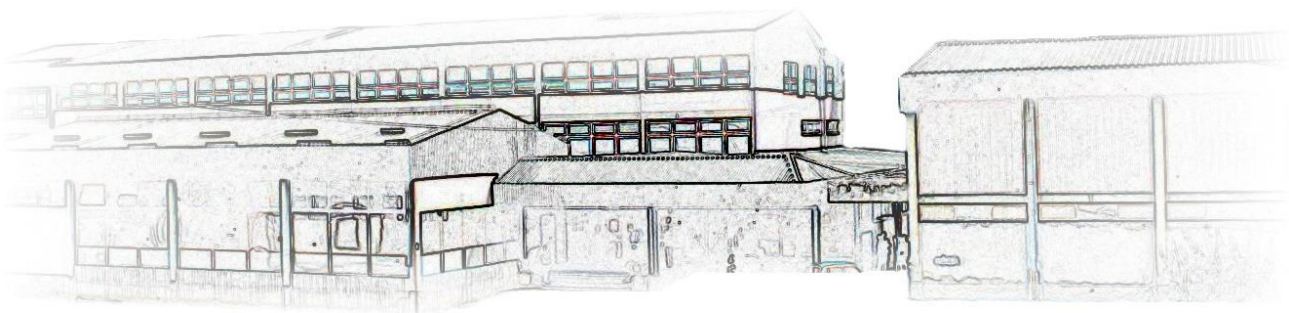
Директор: Слободно време највише волим да проводим у природи, волим да сам на нашој прелепој планини Радан и да уживам са својом породицом.

Анастасија: Шта волите да читате?

Директор: Ја сам неко ко воли различите ствари, па и по питању књига и по питању музике, не ограничавам себе ни на једном пољу, тако да могу да читам од лакше литературе ка тежој, могу да читам све.

Мина: Шта Вас је последње обрадовало?

Директор: Успех наше ученице Елме Маринковић на међународном литерарном конкурс „Млади чувари српске народне културе“.

СЕЛО МОЈЕ, ЛЕПШЕ ОД ПАРИЗА

Моје село се зове Обилић. То је јако мало село, али моме срцу драго. У њему нема пуно становника. Према попису из 2011. године имало је свега 54 становника, сада је то нешто мање у односу на тад. Када сам ја била мала, у селу је било веома мало деце, нас петнаестак. Време смо проводили трчећи улицама, уживајући у природи, у слободи. Окупљали смо се на игралишту. Обожавала сам да као мала одем тамо, све своје слободно време проводила сам играјући се са децом из села. Изашли бисмо ујутру чим се пробудимо, а враћали се кући касно увече. Играли смо кошарку, између две ватре, жмурке, возили бицикл... Уживали смо. Прошле су године, неки су се одселили, неки доста порасли. Улице су празне, ретко када се зачује дечји глас на игралишту, обично је то само лети када дођу деца код својих бака и дека на пар дана.

Једна занимљива чињеница је да је у Обилићу 21. фебруара 1917. године одржан састанак устаника што се сматра почетком Јабланичко-топличког устанка. Такође, у селу је живео Светозар Драговић Тоза, народни херој Југославије, коме су подигли споменик у селу.

У селу се мештани претежно баве пољопривредом. Некима је то основна делатност, а многи раде и у суседним селима и градовима. Неки који су из села отишли као млади, сада се враћају на село да проведу своје пензионерске дане у свом родном крају. Мана мог села је то што немамо продавницу па морамо да идемо у суседно село по намирнице и то је једино што бих ја променила. Нисмо имали игралиште као што су имала деца из других села, али смо ми направили своје сами, имали смо део за фудбал и део за кошарку, сами смо направили кош и голове. Највише ми се свиђа у мом селу то што нема пуно буке и што је једно мирно место у коме има пуно лепе природе.

Милица Бранковић П2

ИСТОРИЈА ГЛУПИХ ПЛАВУША

Да ли сте икада чули за стереотип о глупим плавушама? Ја јесам, али ако нисте хајде да вам појасним. Све је почело пре нешто више од двеста педесет година представом по имену "Les Curiosités de la Foire" (аутор непознат) коју је инспирисала Розали Дуте, која је била прва глупа плавуша француског двора у Версају. Жене плаве косе су у том делу описане као глупе, подводљиве и лаковерне што је наравно било далеко од истине, али неки људи просто верују у све што чују.

А сада хајде да се вратимо мало ближе, у педесете године прошлог века: Лос Анђелес, сунце, палме, плажа, златно доба Холивуда... Мерлин Монро једна је од најпознатијих глумица Холивуда свих времена. Ако нисте чули за њу, вероватно живите испод камена. Била је талентована, знала је да глуми, да пева, да плеше... али била је плавуша и улоге које је добијала биле су чист стереотип о глупим плавушама. Неки људи, који су гледали њене филмове, мислили су да је била као и ликови које представља. Песма коју је Мерлин отпевала „Diamonds are a girl's best friend“ за мјузикл "Gentlemen Prefer Blondes" говори о томе како девојке и плавуше воле да добијају накит и скупе поклоне од мушкараца. Да ли је то тада заиста била истина, ја не знам, али оно што сигурно знам јесте да је Мерлин Монро волела сама себи да купује поклоне.

И коначно смо стигли до почетка 21. века. Особа коју сам издвојио за овај период јесте америчка глумица Рис Видерспун и пре свега њен филм „Legaly Blonde“ (иначе мој омиљени филм свих времена). У филму имамо главног лика, девојку Ели Вудс, која је наравно плавуша. Након што је дечко оставио и отишао на Универзитет Харвард да студира право, она одлучује да га врати тако што ће уписати исти универзитет као и он. Ели је упорна плавуша која воли моду и лепоту, успева да упише тај универзитет, али она није баш толико паметна да би издржала сав тај притисак правног смера. Како ће и да ли ће се Ели снаћи сазнајте у филму „Legaly Blonde“.

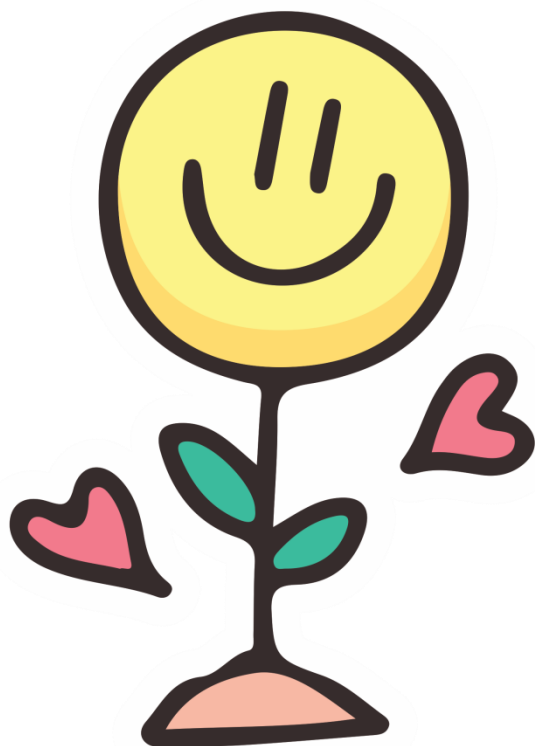
Глумица је након премијере овог филма доживела велику славу и добијала веома добре улоге, наравно да ју је та улога пратила и да су људи мислили да је слична свом лику Ели, али нам је Рис Видерспун показала нешто потпуно другачије. У свету где постоји пуно стереотипа, стереотип о глупим плавушама је, ја бих рекао, најзаступљенији што у филмовима, што у стварном животу. Али то је само стереотип јер боја косе никако не може да одређује ниво интелигенције жена. Само се питам зашто људи нису мислили да су мушкарци плаве косе такође глупи? Али то је тема за неки други разговор...

На крилима среће

Шта је срећа? Питање на које сви застанемо и размишљамо о одговору. Као што већина нас каже, срећу чине мале ствари. Срећа је нешто што се речима тешко може описати, већ се мора доживети и осетити. Потребно је много труда и стрпљења, као и лепих мисли да би дошли до ње. Срећа је дубоко повезана са нашим разумом, мислима и, наравно, срцем. Позитиван начин размишљања у животу је јако битан и увек може да нам донесе велики број разлога за срећу и радост. Живот без ње је још увек неостварен живот, али увек постоји начин да дођемо до ње. Наравно, ако се трудимо и свим срцем то желимо. Пауло Коелњо каже да, ако нешто довољно јако желимо, цео свемир се удружи да нам помогне да то остваримо.

Повезаност са самим собом је веома битан разлог за срећу јер је данас волети себе јако тешко. Такође, много људи повезује срећу са материјалним стварима, као што су нови аутомобил, мобилни телефон, скупочена путовања и још много тога. Ти људи су, у ствари, несрећни јер не схватају суштину среће. Срећа је много лепша кад се дели и када више особа учествује у њој. Бити здрав, имати породицу и пријатеље, играти се са псом, неговати биљке и чинити и друге срећним је за мене највећа срећа.

Душко Радовић је написао да, пре него што кренемо да тражимо срећу, проверимо да ли смо већ срећни. Она је мала, обична и неупадљива и многи не умеју да је виде. Срећа ће бити ту чак и ако успех није. Она је увек око нас, само је потребно да је препознамо.

Емилија Младеновић IIIЗ

Испричаћу вам једну причу

Познавао сам једног дечака који је као мали имао јако пуно пажње, сви су га волели јер је био паметан и добар, али ипак помало несташан. Сваке вечери су му причали приче пред спавање, искључиво му је бака причала, неке што је у школи учила, а неке је чак и сама смишљала. И тако, године су пролазиле, добио је сестру и брата. Дечак је постајао несташнији, али и даље је добијао пажњу своје породице. Једног дана се променио, престао је да буде несташан и више се посветио другарима и школи. Највише је волео баку и деку, наравно и оца и мајку, али су му баба и деда више посвећивали пажњу и учили га.

Дошло је време да крене у пети разред, све је било супер, бајно, баш како је и он хтео и замишљао јер је био скромно дете. Једне вечери је затражио нешто од своје мајке и чекао је у дневној соби да она дође, и тако је чекао и чекао, али мајка није дошла, био је разочаран и утучен. Баба му је пришла и рекла: „Сине немој да се нервираш, можда мама нешто ради па не може доћи“. Пар месеци након што је кренуо у пети разред, мајка га је напустила. Јако му је то тешко пало, чак иако му није посвећивала толико пажње, ипак му је она и даље мајка. Био је сломљен, узнемирен, бесан, није више знао шта да мисли, из дана у дан је био све тужнији. После пар дана му се мајка јавила и рекла му да ће се вратити и да је отишла код своје мајке. Све су то биле лажи, дечак је то знао, али ипак је имао наде. Месеци су прошли и он је таман схватио да се неће вратити, кад одједном она се јавила његовом оцу и питала га да се поново врати код њих. Отац је пристао. Дечак и његови сестра и брат су били збуњени, али и срећни, додуше они су били мали и нису схватали шта се дешава као дечак који је прихватио то и наставио даље. Неке ствари се нису промениле, и даље није обраћала пажњу на

њега, можда зато што је више волео баку и деку, или што је спавао код бабе од своје друге године, ко зна шта се њој збивало по глави, углавном се његова мајка и бака нису баш слагале. Баба је изгубила сина у раним годинама и веома, веома је тужна и нервозна жена, али су јој унуци и унука некако пробали тај лед. Имала је ћерку и два сина, старијег сина је изгубила, мајка дечака није успевала да са њом нађе заједнички језик. Углавном је све пролазило добро, дечак је наставио све по старом, није ни слутио шта следи.

Пошао је у шести разред, његова мајка је покушала да се отрује (макар је он то тако схватао) и то дан након његовог рођендана. Био је ужаснут, јако уплашен и бесан, али мајка му је била добро, све је то лажирала. Прошло је то, наставили су даље као да ништа није било, све док она поново није отишла. Није знао шта се дешава. Затечен ситуацијом кад се вратио кући, није могао да пронађе своју мајку, он ју је звао и звао, али ништа од тога, није му се јављала. Пролазили су дани, месеци, био је бесан, али и тужан, као и његови брат и сестра. Причао је са њима колико-толико, али није хтео да их подсећа на све то и једноставно је ћутао и седео за компјутером играјући игрице које су биле велики део његовог живота. Његов отац је такође био јако разочаран.

Дечак је покушавао да заборави на све то, излазио је чешће са друштвом, затим су кренуле и прве симпатије, што му је такође помогло, али највише му је помогло то што је на живот гледао позитивно. Деда га је научио многим стварима, да ради свашта, бака га је научила да постане човек и буде добар према онима који су добри према њему, који су ту за њега, а да се удаљи од оних који су били уз њега из користи. Наравно ту су имале велику улогу игрице и другари са којима их је играо. Посветио се све више школи, али ту су биле и оне вечери кад је био сам у соби, са музиком и размишљао, није бежао од свега, једноставно је хтео да прихвати неке ствари. Тако је после изласка, кад се врати кући и легне, једноставно размишљао, све док није прихватио то. Превише је размишљао што је могло да му шкоди, али ипак је прихватио све и једноставно наставио даље, одрастао и учио нове ствари. Шта ви мислите како се његов живот одвијао надаље?

Петар Љубеновић III2

Ко су узори данашњој омладини?

Тинејџери, деца, па чак и особе у зрелијим годинама имају особу на коју се угледају, своје узоре... Раније су узори били писци, ватрогасци, доктори... А ко су данашњи узори? Најпопуларнији су инфлуенсери, јутјубери, тик-токери... Већина њих приказују непримерене ствари и садржај за који данашња деца мисле да је поучан. Наравно, постоје и изузеци. Неки од њих причају о поучним стварима, али ретко ко је популаран међу младима. Псовке, вређања, непоштовање, омаловажавање других, све ово гледају деца свих узраста и опонашају, примењују у свом животу. Највећи утицај се врши над младим девојчицама које су ушле у пубертет, јер познате девојке постављају нереалне критеријуме физичког изгледа које ни саме не испуњавају. Наравно, данашње „звезде“ утичу и на мушки пол, јер дечаци гледају разне клипове где се псује, понижава, малтретира... Постоје сукоби између познатих данашњих идола и њихови фанови се деле у групе, бирају страну и тако воде рат на друштвеним мрежама. Понижавају и вређају супротну страну, не бирају речи које изговарају, користе клетве... Скоро се десио сукоб између два инфлуенсера и то се завршило самоубиством. Девојка није могла да издржи негативан притисак свих људи, односно деце, која су је вређала на најгори могући начин. Неки нису престали са вређањем ни након њене смрти. И то је само један случај за који знамо, а ко зна колико има случајева о којима се ћути.

Друштвене мреже и интернет су данас доступни свима и свако коментарише или износи своје мишљење, најчешће у негативном смислу. Такви коментари нарушавају нечије самопоуздање и доводе до негативних исхода.

За такво данашње понашање и приступ свим друштвеним мрежама велику одговорност имају родитељи, који не обраћају пажњу шта њихова деца гледају и на кога се угледају. Велику улогу има и друштво. Због друштва се деца мењају, покушавају да докажу да су занимљиви како би били примећени и прихваћени. Верујем да би се то могло променити само уз разговоре са одраслим особама. Када би родитељи одвојили мало више времена за децу и разговоре са њима, а мање их понижавали и одбацивали од себе уз оправдање да немају времена, та деца би одрасла у културне људе и било би мање агресивности међу децом. Такође, сматрам да школа има битан утицај у формирању дететовог мишљења и да је неопходно да се о свим проблемима у друштву и васпитању прича у школи што чешће.

Моје искуство са **РОДНОМ РАВНОПРАВНОШЋУ**

У данашње време већина људи је навикла на родну равноправност, али има појединих који и даље живе „у прошлом веку“ и мисле да је девојка/жена створена само „за кућу“. Под овим се подразумева да жена треба да буде само домаћица, мајка која брине о својој деци, мужу и обавља кућне послове (кува, чисти, пере, пегла, васпитава децу...) док је мушкарац онај који зарађује и издржава породицу.

Моје искуство са родном равноправношћу је следеће. Наиме, идем у одељење у коме преовладава мушки пол, девојчица има баш мало. Једна од девојчица сам ја. Када друге девојчице изостану са наставе, ја не осећам да дечаци мисле да имам мање права од њих. Углавном се у одељењу дружим са пар дечака, већина њих ме третира једнако, али један део не. Једном приликом на пракси, након припреме јела, требало је неко да опере судове. У том тренутку се десило да ми један дечак каже: „Па ти ћеш, женско си“. Он прање посуђа сматра женским послом и по његовом мишљењу ту није било простора за било какав разговор, ја као девојчица требало је то да урадим. Мало ме је збунило то „женско си“ јер живимо у савременом добу у коме кућни послови нису само за жене. Осећала сам се помало чудно. Мислила сам да сви можемо да радимо исте ствари без обзира ког смо пола. Преварила сам се јер очигледно да и даље има људи који мисле да послови или нешто друго постоје посебно за мушкарце и посебно за жене.

Моје мишљење је да би требало у образовним установама мало више говорити о овој теми још од почетка образовања како би се од малих ногу развијала та родна равноправност. Живимо у 21. веку и веома је важно да прихватимо да жене имају једнака права као и мушкарци.

Јулија Јовић III4

Причајмо о менталном здрављу

„Здравље је стање потпуног физичког, психичког и друштвеног благостања, а не само одсутност болести или слабости." Овако гласи дефиниција здравља од стране СЗО, која је део Устава, а шта кажете ви?

Дете: Није ми добро.

Родитељ: Шта ти је?

Дете: Осећам се тужно и беспомоћно, али не знам зашто.

Родитељ: Ајде бре, млад си, прав, немаш никакве проблеме, не буди размажен, него седи тамо и учи. Не знаш ти шта су муке.

Иако је дошло до помака у виђењу менталног здравља, разговорима о томе и ширењем свести, још увек је људима лакше да кажу да болују од тумора, него од депресије. Још увек је велика срамота отићи код психолога, психијатра или психотерапеута. Стигма менталног здравља представља један од највећих проблема у решавању менталних потешкоћа. Подршка коју добијају људи, који причају о свом менталном проблему, још увек није на адекватном нивоу, па је самим тим и опоравак отежан.

Истраживања су показала све лошије ментално здравље младих и адолесцената у свету. У Србији 4,1% од укупног становништва има симптоме депресије, 10,8% ученика пријављује лоше расположење, а 21,9% пријављује осећај нервозе барем једном недељно.

Примарно је и најважније да родитељи, старатељи, запослени у образовним установама шире свест о важности менталног здравља и да не умањују ове проблеме код младих, што је чест случај. У целом том хаосу, несхватању узрока, борби, важно је да млади људи не буду сами у томе. Потребна је подршка за тражење помоћи, али и током целог процеса.

Оно што је још важније јесте да се врши превенција менталног здравља, како до ових проблема не би долазило или би долазило у знатно мањем броју.

Прва ствар која би била значајна у превенцији јесте препознавање и уклањање стереотипа који се јављају у животу дечака и девојчица, па тако следеће реченице дечацима отежавају живот:

„Стисни зубе, ти си мушко!“

„Дечаци не плачу, ниси ваљда девојчица.“

„Боље ти њега, него он тебе.“

„Трчиш као девојчица.“

„Мораш да будеш храбар.“

„Не можеш да се играш са тим, не можеш ту боју, не можеш ту песму,... то није за дечаке.“

„Мораш бити физички јак и независан.“

...

Као резултат ових стереотипа:

- 75% жртава самоубиства су мушкарци;
- 40% мушкараца каже да не прича ни са ким о својим проблемима;
- Ређе траже стручну помоћ;
- Чешће се боре са алкохолизмом и злоупотребом супстанци;
- Ређе знају да препознају и регулишу своје емоције, и ређе причају о менталном здрављу;
- Не поштују жену и често су према њој насилни.

Стереотипи који девојчицама отежавају живот:

„Женско мора да трпи.“

„Треба да будеш лепа.“

„Не смеш да будеш бесна и агресивна, ниси дечак.“

„Девојчице треба да буду женствене.“

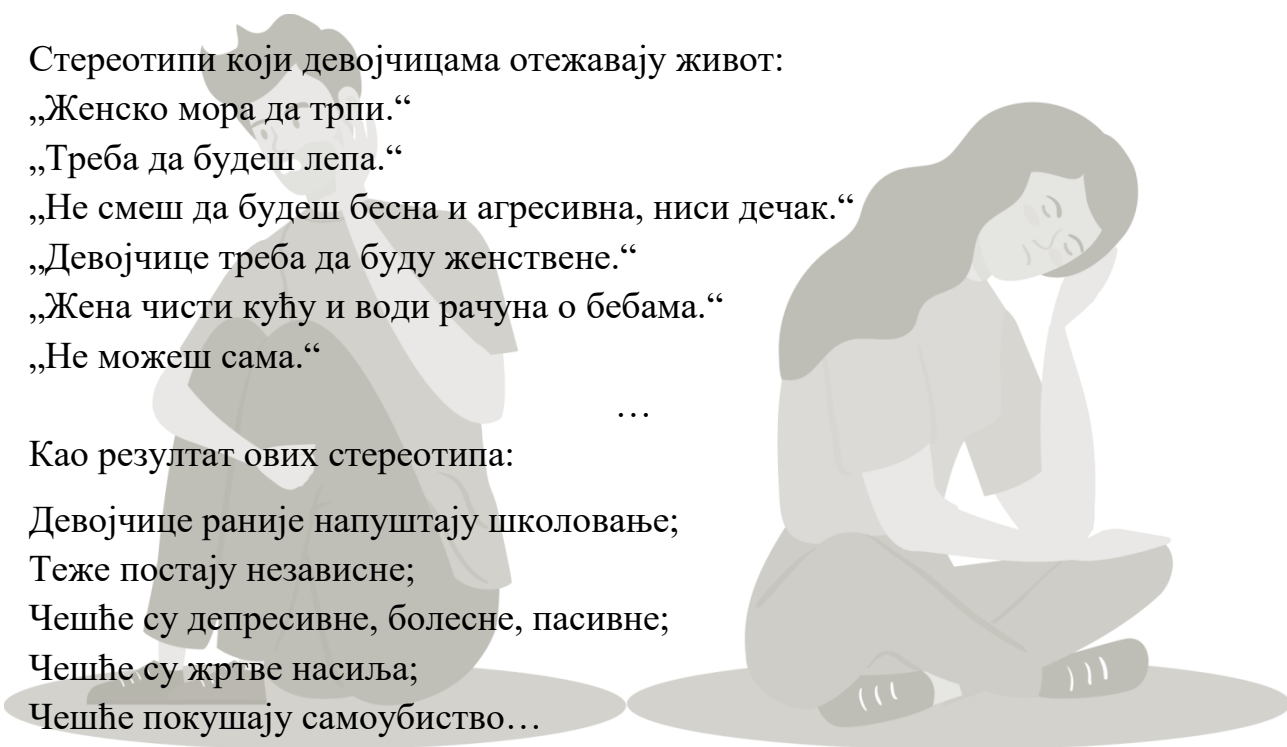
„Жена чисти кућу и води рачуна о бебама.“

„Не можеш сама.“

...

Као резултат ових стереотипа:

- Девојчице раније напуштају школовање;
- Теже постају независне;
- Чешће су депресивне, болесне, пасивне;
- Чешће су жртве насиља;
- Чешће покушају самоубиство...

"(...) жена је одређена за осећање, а осећање је већ готово хистерија; насупрот томе мушкарац је одређен за деловање, он мора да се носи са непријатношћу деловања."

Пол Брике (цф. Урсула Линк-Хеер 1988:373)

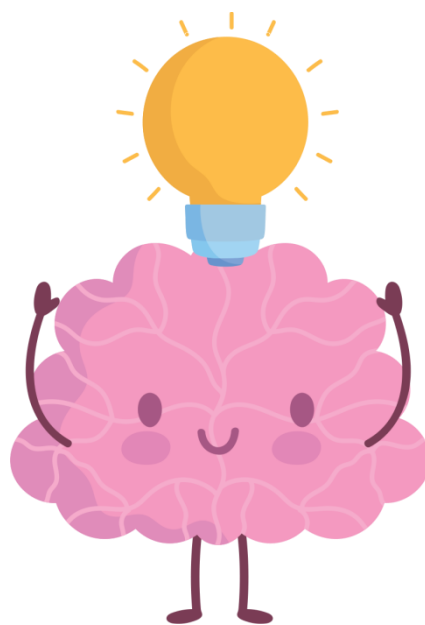
Зато, освестите се и заштите своје здравље и здравље оних којима је то потребно. Будите сигурни да свако од нас може имати проблеме са менталним здрављем. Оног тренутка када се то деси, сви бисмо желели помоћ и подршку. Тако да је важно да реагујемо онако како бисмо желели да други реагују према нама. То би свакако умањило осећај стреса, анксиозности и ниске мотивације, који се јављају због присуства менталних потешкоћа.

Неки од принципа менталне хигијене:

1. Буди свестан шта осећаш, не потискуј емоције, изрази их, али нађи прихватљив начин. Имаш право да искажеш своје емоције.
2. Развијај толеранцију на фрустрацију, способност да поднесеш привремени неуспех и да се носиш са тешкоћама. Размотри проблем објективно и трагај за решењем које је најбоље.
3. Прихвати себе онакав какав јеси. Тек тада ће доћи до жељене промене.
4. Пронађи активности у којима уживаш, активности које ти доносе задовољство и радост.
5. Укључи се у друштвени живот и у друштвена дешавања. Човеку је неопходно осећање да припада друштву, осећање друштвене корисности и уклапања. Нађи "своје" људе.

Ако ниси добро, обрати се СТРУЧНОМ лицу, особи која се образовала да би се бавила проблемима менталног здравља.

А ви, како сте?

Татјана Миленковић, психолог

Вести из школе

• 11. 11. 2021. Обележавање Дана примирја у Првом светском рату

Први светски рат или Велики рат је трајао од 28. јула 1914. до 11. новембра 1918. године, а вођен је између држава чланица савеза Антанте с једне стране и чланица Централних сила с друге стране. То је био највећи војни сукоб у дотадашњој историји човечанства. Процењује се да је у рату учествовало око 70 милиона мобилисаних људи, од којих је око 10 милиона погинуло, а око 21 милион је било рањено. Капитулацијом Немачке 11. новембра 1918. године Први светски рат је завршен. Због тога се сваке године 11. новембар обележава као Дан

примирја у Првом светском рату, које је означило прекид непријатељства и крај рата. Овај датум је проглашен као национални празник у многим савезничким земљама, у знак сећања на stradale током рата. Примирје између савезника и Немачке потписано је у железничком вагону у Комијену, у Француској. Немачка делегација потписала је примирје пред француским маршалом Фошом. Прекид непријатељства званично је ступио на снагу 11. новембра 1918. године – једанаестог часа, једанаестог дана, једанаестог месеца.

Дан примирја у Првом светском рату 11. новембар свечано се обележавао у Краљевини Срба, Хрвата и Словенаца и Краљевини Југославији од 1919. године до Другог светског рата. Од Другог светског рата па до 2005. у Србији

се није обележавао, а од 2005. обележаво се на првим часовима у свим основним и средњим школама у Србији. Од 2012. године у Републици Србији Дан примирја у Првом светском рату 11. новембар обележава се као државни празник и нерадни дан.

Дана 11. новембра такође се обележава и годишњица битке за Пусту Реку. Ова битка је позната као Лесковачки маневар (Лесковачки противудар). Ова битка се одиграла 11. новембра 1915. године. Значај ове битке је у томе што је након победе српских јединица у овој бици обезбеђен једини правац за повлачење српске војске који је ишао преко Косова ка Албанији.

Ученици и професори наше школе су и ове године учествовали у обележавању ових значајних историјских датума. Професорка српског језика и књижевности Милица Миленковић је припремала и усмеравала ученице за рецитовање. Ученица Анђела Илић је прочитала рад не тему Дан примирја, а ученица Ива Милошевић је говорила стихове родољубиве песме "Устаници" Десанке Максимовић. Крај спомен плоче постављене у славу и част јунака српске војске у Пусторечкој бици, Лесковачком противудару, професорка историје Љиљана Петровић је присутним ученицима и окупљеним грађанима, одржала јавни час са темом Пусторечка битка и Лесковачки противудар.

- **26. 11. 2021. Обука ученика о циркуларној економији**

Петнаест ученика наше школе учествовало је у обуци о циркуларној економији у оквиру програма Girls Go Circular у којем наша школа учествује у сарадњи са организацијом Достигнућа младих у Србији (Junior Achievement – Serbia). Кроз ову обуку ученици су се упознали

са везама циркуларне економије са заштитом животне средине, модном индустријом, роботиком, мобилном телефонијом и другим гранама привреде. За сваку успешно савладану активност ученици су добили електронске сертификате.

- **1. 12. 2021.** *Књижевно вече, промоција књиге *Ете ги па*, Зорана М. Јовановића*

Промоцији књиге *Ете ги па*, која је одржана у Дому културе „Бојник“ присуствовали су ученици наше школе. Књига је збирка песама на нашем дијалекту и наставак је претходне књиге *Вика ми Лејка*. Ученица Биљана Зенуловић је ову промоцију обогатила песмом, а ученик Филип Ценић музиком.

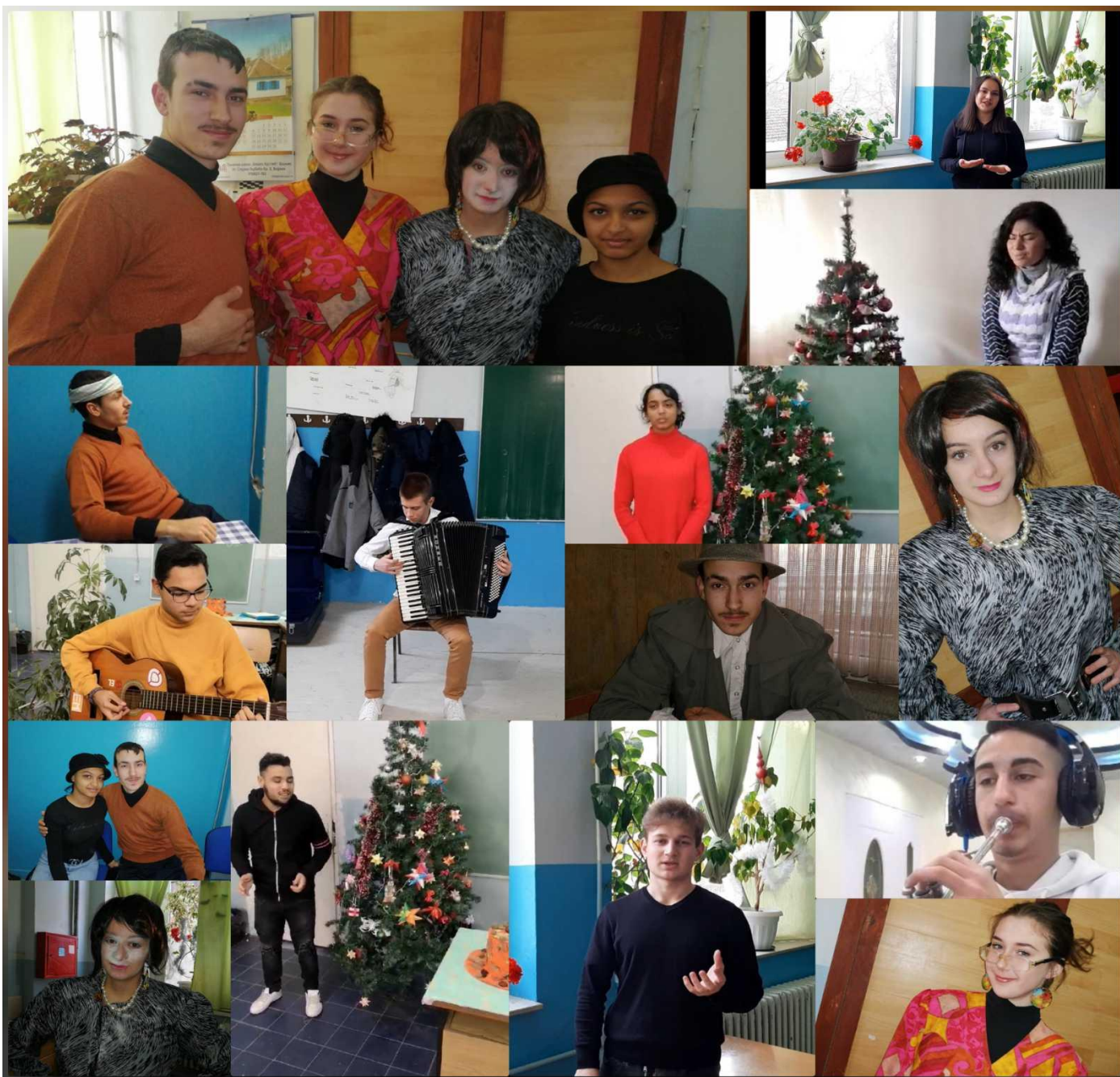

- **20. 12. 2021.** *Уређење школског простора*

• 24. 12. 2021. Обележавање Дана школе

Поводом Дана школе снимљен је филм са нашим талентованим ученицима. Филм је премијерно приказан у Дому културе „Бојник“, а сви заинтересовани грађани наше општине били су у могућности да га погледају. Тог дана је организована и хуманитарна акција за нашег суграђанина Лазара и била је у виду добровољног прилога за све гледаоце филма.

- 27. 1. 2022. Дан Светог Саве

Ове године Дан Светог Саве је прошао без приредбе јер је препорука Министарства просвете била да се не организују велика окупљања деце због тренутне епидемиолошке ситуације и да им се материјал о животу и раду Светог Саве пошаље онлајн.

Овако смо ми обележавали Савин дан претходних година:

Припрема славског колача

Химна Светом Сави – хор школе

Припрема послужења – смер кувар/конобар

Приредба povodom dana Svetog Save

• **17. 2. 2022. Обележавање 80. годишњице од страдања Бојничана и Драговчана у Другом светском рату – Крвави фебруар**

Крвави фебруар се обележава сваке године 17. 02. у Бојнику. Истог дана 1942. године бугарски фашисти убили су преко 500 мештана општине Бојник и села Драговца у једном дану. Међу жртвама било је највише жена, деце, старих и немоћних људи. У знак сећања на погинуле мештане општина Бојник обележава сваке године Крвави фебруар на гробљу, полагањем венаца и пригодним програмом у коме учествују и наши ученици.

Моја породица води порекло из породице Костић из Бојника. Тог 17. фебруара 1942. године десет чланова моје породице било је у Бојнику: моја прабаба Вида са троје мале деце (мојим дедом Драгољубом, који је имао 5 година и његовом сестром и братом) и њен девер и јетрва са четворо мале деце.

Као и све остале мештане Бојника и њих су одвели на стрељање. Моја прабаба Вида Костић била је у другом стању. Бугарски фашисти нису марили за њено стање. Због страха и хладноће она је добила болове, почео је порођај. Пришао јој је бугарски војник, ударио

је без милости и рекао јој: „Ако будеш родила мушко дете, стрељаћемо вас све, а ако родиш женско, пустићемо целу породицу“. Она се породила и на сву срећу родила женско дете, моју бабу Ратку Костић и Бугари су одржали реч, пустили су целу моју породицу Костић. Захваљујући рођењу бабе Ратке, мој деда је преживео овај масакр, одрастао, засновао породицу и добио сина, мог оца Владу Костића. Захваљујући рођењу женског детета ја сам данас жива и поносим се што сам потомак храбрих Костића.

Мина Костић III2

• **22. 2. 2022.** *Обележавање годишњице Топличког устанка*

Ученици наше школе Ива Милошевић и Петар Љубеновић су у уторак 22. фебруара 2022. године учествовали у обележавању 105. годишњице Топличког устанка. Топлички устанак је био једини устанак током Првог светског рата на територији која је била окупирана војском Централних сила. Трајао је од 26. фебруара до 25. марта 1917. године. Повод за избијање устанка био је мобилизација мушког становништва од 18 до 50 година старости, како би их упутили у бугарску војску. Пре самог почетка устанка дошло је до састанка четовођа у селу Обилић у ноћи између 21. и 22. фебруара 1917. године. На овом састанку су се присутни договорили о почетку устанка и војним стратегијама које ће примењивати. Устанак је трајао кратко, али су његови резултати били значајни за народ који је још увек био под влашћу окупатора. Спречена је регрутација у бугарску војску, и народ је одлучно одбио мере асимилације и супротставио се свим расположивим средствима, без обзира на жртве.

Ученици пољопривредне струке на практичној настави

Ученици пољопривредне струке сваке године стичу нова знања и та теоријска знања примењују у пракси. Практична настава у оквиру предмета Биљна производња 2 има за циљ да ученици савладају правила резидбе. Правилна резидба је неопходна како би воћка редовно рађала, дала квалитетне плодове и продужила време рађања.

Ученици треба да савладају технику резидбе, а то значи да науче да правилно користе маказе, без оптерећења за резача, да не повређују биљке, да науче родне и неродне гране и да исте правилно распореде у круни. Ученици пре резидбе морају да препознају воћну врсту и примене адекватну резидбу за сваку воћку. Распоред родних грана и пупољака није исти код свих родних

врста. Код јабуке и крушке цвет се налази на врху родне гранчице, док се код трешње, вишње и шљиве цвет налази дуж целе родне гране. Да би правилно урадили резидбу, ученици треба да познају морфологију воћака. Резидбу воћа, коју ученици уче у школи, реализују и код куће и ту активност документују фотографијом.

Проф. Зорица Јовановић

У СПОМЕН НА НЕДАВНО ПРЕМИНУЛУ

Милицу Д. Вучковић

(26.05.1989–08.10.2021)

Након завршене средње школе "Бошко Крстић" у Бојнику (у генерацији 2004–2008), као ученица генерације, Милица Вучковић, наставила је своје даље образовање на Економском факултету у Нишу на одсеку за Финансије, банкарство и осигурање, где је дипломирала 2012. године.

После завршених основних студија уписује Мастер студије на истом факултету из области Рачуноводства, ревизије и финансијског управљања које успешно завршава 04. 11. 2013. године.

Силом прилика, заволевши економију, као свој живот, како је и сама говорила, Милица је наставила своје даље усавршавање на докторским студијама, на смеру Ревизија, Економског факултета у Нишу.

У међувремену, Милица је дала свој значајни допринос кроз рад у средњој школи "Бошко Крстић" у Бојнику на месту професора економских група предмета.

Као живи списак свега исправног, у нашем сећању, Милица ће остати упамћена по својој племенитости, љубазности, пожртвованости, сарадњи и привржености послу.

Снага њеног непоновљивог осмеха нека нас подсећа да је најважније – да године живљења буду испуњене

животом! Ослоњена на идеалне вредности живота, Милица је волела да чита, да се дружи, путује, волела је музику, следила своје снове и била је искрени оптимиста.

Иза себе је оставила непроцењив дар, ћерку Наталију и диван пример пожртвованости и љубави.

—А дани се нижу као када си била ту...

И сваком недостаје неки мали део,

недовршен и неиспуњен.

Недостаје време са тобом...

А твоје време је бескрај!

Енкиду мој, твоја мера је вечност!

проф. Марија Костић

Ка небеским перонима

Ти си уснула сном у мом сећању,
док размрсиш мисли из дуге косе
длановима што ветрови носе
ка новом, непознатом раскршћу.

Оплемењена и дирнута лепотом
твог безбрижно уснулог лица,
незаборавна, остаће вечита слика
прожета топлином и животом.

Док светлост путује у вагонима
и милује лица уснулих путника,
приближаваш се само онима

којима осмехом обасјаваш јутра
да с нестрпљењем чекају сутра
које води ка небеским перонима.

Посвећено, Милице Д. Вучковић
Од Марије

Креативни кутак

ТАТЈАНА МИЛЕНКОВИЋ ТАЈА

Психолог школе, кога сви воле,
за помоћ је често ђаци моле.
Помозите нам око наших мука.
Оставио ме дечко шта да радим?
Како сам успео да јој се згадим?
Само неки од проблема које од нас слуша
и да нам помогне она покуша.

Таја каже:

„Драги момци, немојте се секирати око раскида.

Немој да се твоје срце за њом кида.

Драге девојке, немојте због њега лити сузе.

Зашто у вашем срцу он место заузе?!

Имајте на уму једну ствар

не вреди тај неко ни један долар.

Ви знате ко сте и шта желите,

треба са свима љубав да делите.“

И тако

наш психолог школе са нама муку мучи,

али се од ње свашта паметно научи.

Жели да промени наш поглед на свет

и кроз смех и шалу нам да паметан савет.

Песму написао Михајло Петковић IV3,
цртеж нацртао Александар Петровић IV1

МАГИЈА ЧИТАЊА

Књиге су бескрајна магија,
сан који држите у руци.
Књига је звезда која сија
и наш пријатељ у муци.

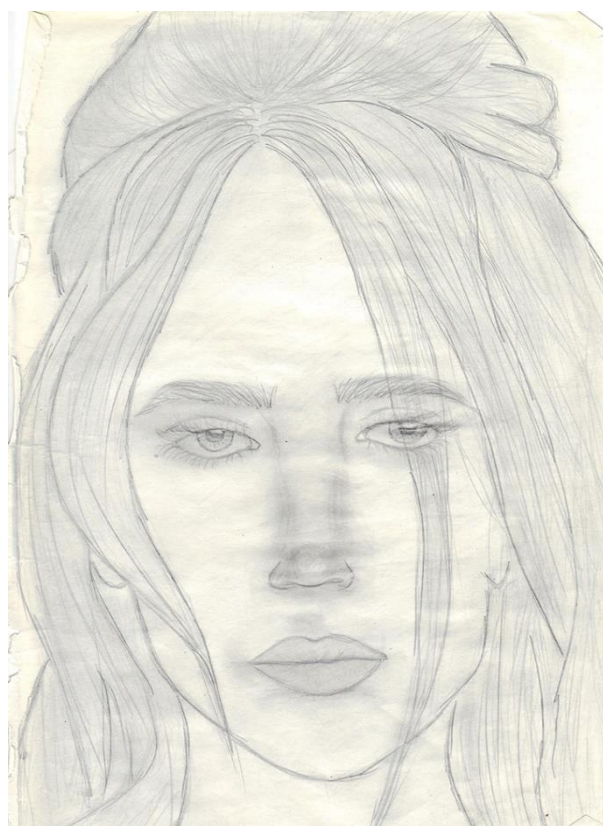
Увек се мора чувати књига
и сјајна магија у њима.
И да никад немаш брига,
подели ту магију са свима.

Слобода, машта, књиге,
сунце, птице, цвеће,
то је диван живот,
пун радости и среће.

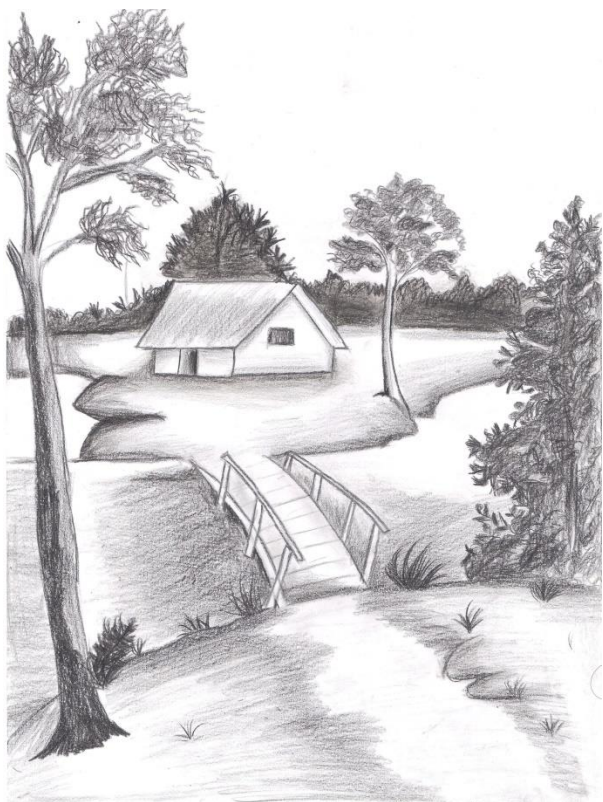
Настави да читаш
јер ћеш много више знати.
Књига је најлепши дар
између редова њена је чар.

Скривена лепота
књига чека.
Брижно је чува
наша школска библиотека.

Елма Маринковић IIIЗ

Кристина Фератовић II2

Сандра Стајић II2

Александар Петровић IV1

Успеси наших ученика

- ❖ Наша ученица трећег разреда Елма Маринковић учествовала је на Међународном литерарном конкурс „Млади чувари српске народне културе“, у организацији удружења „Чувари дела Вука Караџића“ из Чачка. Освојила је другу награду у категорији ученика средњих школа за своју песму „Ко се из

„Ко се из човека не пење у Бога, силази у звер“ (Љ. Симовић)

Ко се кроз живот не приближи Богу,
ближи је греху што кружи светом.
Не може имати љубав и слогу
ал Он ће гаиз таме водити светлом.

Грешна смо бића за напредакстворени,
нека нас водедобра идеали.
Верујмо Богу јер ту су нам корени,
са Богом у срцу ми нисмо мали.

Савест је наша Божански глас,
у расту будимо слични Богу.
Божја ће деца увек наћи спас
и сваку му бригу препустити могу.

И у тузи и у срећи штитиш нас, Боже,
јер твоја је појаваод свега већа.
Молитвом се зло победити може,
твоја вечна снага наша је срећа.

Сваки проблем је ту с разлогом,
и лоше мисли са вером ће проћи.
Јер Бог је увек у срцу са тобом,
чуј његов глас и он ће ти помоћи.

Препусти своју веру Богу,
са њим у срцу све је могуће.
Сви на свету веровати могу,
са Богом живети усправно и блистајуће.

човека не пење у Бога, силази у звер" (Љ. Симовић). Свечана додела награде била је у Градској библиотеци „Владислав Петковић Дис" у Чачку. За свој рад и труд Елма је добила диплому и књигу Антологију српског песништва. Браво, Елма, желимо ти још много успеха у стварању поезије.

❖ Спортски Савез општине Бојник је по трећи пут наградио најбоље спортисте и спортске раднике за постигнуте успехе и допринос развоју спорта у 2021. години. Ученица другог разреда Мила Петровић проглашена је за најбољу спортисткињу општине Бојник за 2021. годину. Својим изузетним залагањем и квалитетом израсла је у носиоца игре у ЖОК "ПУСТА

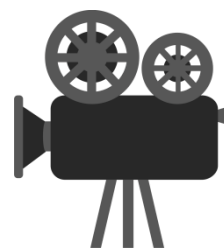
РЕКА“ из Бојника и самим тим заслужила ово престижно признање. Спортски Савез је такође доделио захвалницу професору Мирославу Панићу за учешће на Дечијој спортској олимпијади. Честитамо им и желимо јој много признања у наредној години.

❖ Ученици трећег разреда Елма Маринковић и Никола Ивковић учествовали су на књижевном конкурс на тему „Крвави фебруар“ који је организовала установа Дом културе „Бојник“ поводом осамдесетогодишњице од страдања Бојничана и Драговчана у Другом светском рату. За своје песме наши ученици добили су захвалнице за учешће и похвале од стране жирија и организатора конкурса, као и књигу на поклон Крваве пусторечке поеме, Милоша Милошевића Шике.

Препорука филмова и серија

Ако сте као ја и волите да слободно време проводите у свом кревету гледајући филмове и серије, могу вам препоручити пет добрих серија и филмова које можете погледати.

- ❖ Ако волите тинејџ-драме могу вам препоручити серију **Elite**. Серија се врти око узбудљивог живота тинејџера у елитној школи. Због својих поступака пролазе кроз драме и различите ситуације са доласком три нова ученика, који нису били богати, већ су били стипендисти. Њихов долазак донео је много проблема са којима се нико од њих раније није сусретао.
- ❖ **If I stay** је филм који је мене навео на размишљање о животу и томе да је време пролазно и можда нећемо бити ту сутра где смо сад, а ми живимо као да ћемо ту бити вечно. То је филм у коме девојка доживи несрећу и буде у коми данима док њен дух лута болницом и она посматра драге људе, који долазе да је посете док све време жели да оде са овог света. Али, у последњем тренутку, нешто је натера да размисли и промени ту своју одлуку и покуша да да свом животу још једну шансу иако је све изгубила.
- ❖ **Twilight saga** је филм о вампирима и вукодлацима у коме се нормална девојка, која је морала да се пресели у други град код свог оца, заљубљује у вампира који уноси тотални преокрет у њен живот. Она је спремна да се одрекне свега како би постала вампир, док истовремено воли његовог највећег природног непријатеља вукодлака. Она пролази кроз разна искушења покушавајући да живи живот између две ватре.
- ❖ **Euphoria** је још једна тинејџерска серија која прати групу средњошколаца који пролазе кроз разна искушења данашњице. Али највише прати живот 17-годишње зависнице која покушава да нађе смисао свог живота. У томе јој помаже девојка која се тек доселила у град и са собом донела неке своје проблеме, који је прате кроз живот док покушава да нађе смисао истог.
- ❖ **The perfect date** је хумористички филм у коме тинејџер покушава да заради новац за жељени факултет тако што заједно са својим пријатељем направи дејтинг апликацију преко које он излази са девојкама које немају пратиоца за неко дешавање. Помоћу те апликације оне могу да изаберу каква личност желе да он буде. Проблем настаје када се он заљуби у једну од девојака са којима је излазио и мора да одлучи шта ће бити његов приоритет.

И шта после средње школе?

На тему „И шта после средње школе“ можемо да дамо два одговора ништа или нешто, мислећи на даље школовање, факултет, високу школу, школовање у

иностранству итд. Знамо да свака генерација са собом носи неке посебне вредности како за професоре тако и за ученике. Сведоци смо да је школа место у коме се и поред учења стварају велика пријатељства, незаборавни моменти, анегдоте са професорима, чистачима и свима онима који су део школе и дају велики допринос школи. Када говоримо о школи, већина деце, адолесцената, тинејџера па чак и одраслих људи сматрају да је школа нешто што им једноставно не прија, тачније не могу да одговоре на све захтеве и задатке које школа поставља било да је то основна или средња школа, па се из тог неостваривања одређених обавеза у

благовременом року, тестова, одговарања, код људи формира погрешно мишљење о школи и систему који школа примењује. Све постаје лакше када имате одређени циљ и тежите да остварите тај циљ, када школу не схватате као институцију у којој се само учи и учи, већ да се научи поштовање, развије и негује емпатија, брижност, а уз то долази истрајност, оданост и пожртвовање за све што радите и после школе, тј. после целокупног школовања. У школи упознајете много пријатеља, почев од основне па до средње, упознате прву љубав, касније више љубави. Када сам у почетку текста навео да после средње школе можемо да упишемо ништа или нешто, хтео сам да укажем на значајности учења у животу после средње школе, која је мени остала дубоко у сећању са пуно пријатеља, анегдота, разноликости, учења, уживања и различитим методама реализовања часова, које су биле разнолике и специфичне код сваког професора. Ту су наравно и секције које су оставиле велику и значајну успомену у мом животу, почев од држања презентација у

циљу преношења одређених знања које смо стекли у оквиру одређених организација, затим секције глуме, певања, рецитована, интелектуалних игара као што је шах итд. Свакоме бих саветовао да и поред активности школе, тачније предмета који су предвиђени планом и програмом, да се укључе у све активности које школа, тачније парламент школе нуди, а у којима ћете научити пуно ствари и из глуме, рецитована, филозофије живота и филозофских наука итд., што ће вам увек, у сваком погледу, поготово када желите да наставите школовање, помоћи. У доношењу одлука и уписа факултета, тачније, када поставимо питање шта даље, морамо првенство да имамо у виду наш мотив, мотивацију и жељу за нечим што ћемо студирати и чиме ћемо се сутрадан бавити. Напоменуо сам да после завршетка средње школе, иако не упишемо ништа или упишемо нешто, најважнији фактор у свему томе је воља и жеља за учењем. Уколико се определимо да после факултета не упишемо ништа, не значи да нећемо остварити своје циљеве. Наравно, ако ти циљеви имају чврсту подлогу, мислећи на велико ангажовање онога ко жели да их оствари, биће остварени. Постоје и деца чији родитељи немају финансијска средства за њихово школовање, и то је још један разлог да иако нисмо упасали факултет не значи да нећемо бити успешни, шта више уколико будемо довољно упорни, можда и завршимо факултет који желимо. И да не завршимо факултет, наш напредак у послу којим одлучимо да се бавимо, уколико учимо и имамо велику жељу и вољу за рад, биће успешан. Ученици, који наставе са даљим школовањем и уписом на високе школе, факултете, треба да све своје знање које су стекли у основној и средњој школи, примене и зато је врло важно да се, поред предмета у школи, укључимо у ваннаставне активности које доприносе и дају велики значај ученицима који желе нешто више да науче и примене касније у даљем образовању и у животу. У средњој школи смо имали довољно ваннаставних активности које одлично функционишу, где смо и поред учења предмета имали прилику да научимо доста ствари које нису биле везане за школу и предмете које смо имали, што показује колико велики значај имају активности у парламенту и осталим предметима по питању ширине градива и ширине знања које добијамо. Такође, велики значај је у томе што се у средњој школи ученицима нуди свестраност, тј. имају прилику да се опробају у много чему, да глуме, рецитују, певају, свирају, да буду сликари, вајари, имитатори итд. Спорт је такође један од битнијих фактора за развој и унапређење ученика и подстицање ученика на рад, ангажовање и истрајност. Спорт је у средњој школи био веома заступљен за оне који су имали жељу да учествују у одређеним активностима. Спортom би требало да се баве сви, без обзира да ли

се ради о професионалном или аматерском бављењу, спортом се стичу нова пријатељства, нове љубави, нова сазнања и пуно анегдота.

На основу свега наведеног можемо да закључимо да је све што се у животу научи корисно и вредно, а поготово када имате прилику да будете укључени у активности које вам пружају пуно знања, доживљаја и незаборавних анегдота. Тако да је од великог значаја бити разнолик, тачније да све што радимо, радимо са пуно жеље, воље и истрајности како бисмо остварили своје циљеве који наравно имају одређене препреке, а све то иде лакше када имате превелику жељу и вољу, наравно са пуно улагања и ангажовања која ће вам омогућити да све своје активности и планове, које сте планирали, остварите, што показује да све што научите има свој значај и улогу, тачније људи треба да теже да што више ствари науче, да се, како бисмо то рекли, не ограничавају, већ да теже новим задацима, искушењима и једноставно прихвате све оно што им се нађе на путу јер ће само тако успети у ономе што су испланирали.

Људи треба да теже игри и да кроз игру решавају одређене проблеме, као што је то рекао један од наших најзначајнијих песника Љубивоје Ршумовић „Игра је здравија од млека, игра је снажнија од воде, игра је за човека, најлепши дар слободе“. Све што радимо треба да радимо са пуно воље, жеље, наде, упорности, истрајности како бисмо увек остварили своје циљеве и увек остварили позитивне резултате.

Никола Денић

Као неко ко је завршио средњу школу, сматрам да поседујем кредибилитет да је критикујем. Средња је нешто дивно што се деси у најгорем могућем тренутку, расту вам бубуљице, масти се коса, креће зној, хормони се стављају у погоне, несигурност, анксиозност, депресивност, и преко свега тога образовање, нешто најбитније у нашим животима. У средњој можеш заиста пуно научити и о раду с људима и стећи образовање за будућност, а можеш исто тако и да протрајиш све то време, бринути о потпуно небитним стварима, личном

изгледу и мишљењу свих око нас (кашљуц, инста, кашљуц, фејс). Не кажем да је лични изглед потпуно небитан, али то шминкање које је кренуло, односно, много бољи израз по мом укусу је малтерисање лица, већ прелази у забрињавајуће, мада и момци умеју да претерују, стрепећи да ће их девојка одбити због јакне итд. Али, ако има нешто због чега се кајем, то је што нисам стекао навику за учење, а ту сам превасходно ја крив, професори су излазили у сусрет, није њихова кривица, гледали су да помогну, сад немам навику за учење и ако бих уписао факултет, не бих могао да га завршим. Зато сам и одлучио да одем у војску, али то не препоручујем јер није војска за свакога. Друштво је исто тако веома битно, односно рад са људима, причати са другима, упознавати нове људе, нове личности, организовати догађаје, све је исто тако веома битно у развоју ваших вештина за даљи живот.

У суштини не допустите да вас ишта заустави и само напред у испуњењу ваших циљева.

Поздрав из Зајечара, војник Вук Ђурашковић

Редакција часописа

Уредници часописа:

Татјана Миленковић – школски психолог,

Милица Миленковић – професор српског језика и књижевности,

Бојан Богдановић – професор математике

Сарадници: Сандра Стајић, Кристина Фератовић, Петар Љубеновић, Немања Благотић, Мина Костић, Анастасија Азировић, Милица Бранковић, Јулија Јовић, Михајло Петковић, Јован Петровић, Милица Тошић, Сара Стојановић, Александар Петровић, Емилија Младеновић, Елма Маринковић, Вук Ђурашковић, Никола Денић, проф. Марија Костић, проф. Зорица Јовановић, проф. Љиљана Петровић.

Занимљивости

Да ли знате?

- ✓ У Швајцарској је незаконито поседовање само једног морског прасета.
- ✓ Кенгур не може да скочи уколико му подигнете реп са земље.
- ✓ Мало дете може да плива у венама плавог кита.
- ✓ Како се не би раздвојиле, морске видре се држе за руке док спавају.
- ✓ Неки инсекти и мале птице виде свет успорено.
- ✓ Први будилник могао је да звони само у 4 ч. ујутру.
- ✓ На Ајфеловом торњу укупно има 1710 степеника.
- ✓ Винсент ван Гог је продао само једну слику у свом животу.
- ✓ Сузе садрже природно средство против болова које побољшава ваше расположење.
- ✓ Јабука, кромпир и лук имају исти укус уколико их једете запушеног носа.
- ✓ Преко једне четвртине лешника на свету се користи за производњу Нутеле.
- ✓ Кокошке су најближи живи рођаци Т-Рекса.
- ✓ За обилазак Лувра је потребно 100 дана уколико бисте сваки комад погледали 30 секунди.
- ✓ Истраживања показују да свако од нас има до 6 својих двојника.
- ✓ Параскаведекатриафобија је страх од петка 13.
- ✓ Налепнице на воћу су јестиве, мада се препоручује њихово прање пре јела.
- ✓ Језик је једини мишић у телу који је причвршћен само са једног краја.
- ✓ Само 2% светске популације има зелене очи.
- ✓ Зебре имају само један прст на свакој нози.
- ✓ Шаргарепа садржи 0% масти.
- ✓ Пуж може да спава и до 3 године.
- ✓ Људско око се сваке секунде помери око 50 пута.
- ✓ Медузе се сматрају биолошки бесмртне. Оне не старе и никада не умиру.